

[Stats- og udenrigsministeren.]

har staten forøget sine hensættelser på andre konti i banken. Finansministeriets konti i henhold til særlige love er alene siden 1. april i år steget med 170 mill. kr., penge, som først og fremmest hidrører fra de i foråret gennemførte afgifter; endvidere er der afdraget 20 mill. kr. på reguleringskontoen. Den samlede forøgelse af statens overtræk på den løbende konto i nationalbanken har i samme periode — altså den forløbne del af indeværende finansår, hvor de nye afgifter er begyndt at gå ind — beløbet sig til 190 mill. kr. Jeg kan således fastslå, at statens samlede mellemværende med nationalbanken i dag er nøjagtigt det samme som pr. 1. april i år. Det er dog et ganske andet billede end det, der gives fra oppositionens side. Og mon vi dog ikke kunne enes om, at det af hensyn til landets samlede økonomiske interesser må være rigtigt ikke at overdimensionere omtalen af hele dette område? Jeg erkender, at det er et vigtigt felt. Jeg beklager, at obligationssalget ikke har været større, men de kendsgerninger, som jeg her har peget på, synes jeg at vi af hensyn både til erhvervslivet og til udlandet og af hensyn til en forstandig økonomisk udvikling herhjemme nok må være interesseret i at se fremført i økonomiske redogørelser både i pressen og andetsteds.

I programerklæringen hed det, at den seneste tids prisstigninger først og fremmest hidrørte fra vore vigtigste import- og eksportvarer. Det er priserne på brændsel samt på landbrugets eksportvarer, der er stigende. Det er naturligvis vanskeligt at opgøre helt præcist, hvor stor betydning de forskellige forhold har for den indtrådte stigning i pristallet.

En opgørelse af, hvorledes de i det sidste år gennemførte afgifter og forhøjelser af skatter og afgifter har påvirket pristallet, viser, at den direkte virkning af samtlige afgiftsforhøjelser samt mælketilskuddets bortfald er en stigning på 170 kr. på pristalsbudgettet. Hertil kommer en stigning i indkomstskatterne på 71 kr. Dette giver ialt en stigning på 241 kr., hvoraf en del skyldes, at pristalsfamiliens skattepligtige indkomst er forøget. Heroverfor står imidlertid en nedgang i pristallet som følge af forøgelsen af børnetilskuddene med 20 kr. og værdien af opsparingsbeviserne med 176 kr., ialt

196 kr. Nettoresultatet af disse forskydninger, der direkte kan tilskrives den økonomiske politik, bliver således en stigning i pristalsbudgettet på 45 kr. eller knap 1½ point. Denne beskedne stigning må ses på baggrund af den samlede opgang i pristallet fra juli i fjor til juli i år med 569 kr., svarende til 17 points. Det forekommer mig derfor urimeligt at give den økonomiske politik hovedskylden for denne stigning.

Hvis jeg holder mig til perioden fra juli 1954 til juli 1955, er de største forskydninger fremkommet på følgende måde:

Stigningen på kartoffer og grønsager og andre fødevarer end mælk og fløde andrager 229 kr. eller 40 pct. af den samlede stigning. Udgiften til bolig samt brændsel og lys er steget med 112 kr. eller 20 pct. af den samlede stigning. Alene på disse få poster, jeg her har nævnt, ligger således over to trediedele af stigningen i pristalsbudgettet. Mon nogen vil påstå, at arbejdslønnen kan have spillet nogen større rolle for bevægelsen i disse priser?

De tal, jeg her har nævnt, går kun til julipristallet, som er det senest foreliggende. Om et par uger vil vi få det nye oktoberpristal, og vi ved alle i dag, at det vil vise ny stigning som følge af de forhøjede priser på landbrugets hovedvarer. Det er stigninger, der er uden nogen som helst forbindelse med arbejdslønnen her i landet og uden nogen forbindelse med den økonomiske politik.

Må jeg i denne forbindelse indskyde den bemærkning, at det forekom mig interessant at lægge mærke til, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen ikke sagde et ord om landbrugets vilkår. På baggrund af de mange taler, vi gennem lang tid har hørt om landbrugets dårlige økonomiske vilkår, synes jeg, det ville være velgørende, om det ærede medlem klart tog konsekvensen af den ændring, der her er sket i de seneste måneder. Sandheden er dog den, at de prisstigninger, som hele den øvrige befolkning imødeser med stor bekymring, for landbruget indebærer en betydelig kontant fordel. Jeg kan derfor ikke se det rimelige i den ensidige agitation, der vil gøre prisstigningerne til en følge af den økonomiske politik.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen — og ligeledes det ærede medlem hr. Aksel Møller — var inde på tanken om et vel-